

*SINÄ PUTOSIT SILLALTA JUURI SINÄ ILTANA
JOLLOIN RAKKAUTEMME TUNNUSTIMME*

*LINNUNLAULUUN KULJIMME TOISIAMME KATSOIMME
SILLALLA ENSI KERRAN SUUTELIMME*

*ÄLÄ PELKÄÄ, RAKAS ...
EN ANNA HEIDÄN TEHDÄ SULLE PAHAA, KOHTA
KAIKKI ON TAAS HYVIN NIINKUIN
AINA ENNENKIN*

*ÄLÄ PELKÄÄ, RAKAS ...
EN ANNA HEIDÄN TEHDÄ SULLE PAHAA, KOHTA
KAIKKI ON TAAS HYVIN NIINKUIN
AINA ENNENKIN*

- Ne Luumäet: Sinä putosit sillalta

KOHTAUS 1. KIHLAUS

Ravintola. Paula ja Mika syövät seisovasta pöydästä.

PAULA

Hyvää syntymäpäivää, kulta. Ootko nyt tyytyväinen? Saat syödä niin paljon kuin haluat.

MIKA

Näytänkö mä siltä etten olis tyytyväinen? Etkö sä tykkää tosta pizzasta?

PAULA

Tässä on liikaa juustoa. Mä kaavin nää täytteet pois ja dippaan pohjan salaattikastikkeeseen.

MIKA

Käy kai se niinkin.

PAULA

Kuule. Mulla tuli aivan hölmö ajatus mieleen.

MIKA

Kerro.

PAULA

No, mitä jos mentäis kihloihin? Voitaisiin viettää tänään sun synttäreiden lisäksi meidän kihlajaisia?

MIKA

No. Mikäpä siinä, vaikka eikö me olla puhuttu, että järjestetään ne niin, että saadaan teidän suvulta lypsettyä mahdollisimman paljon kihlajaislahjoja?

PAULA

Niin niin, mutta eikö se olis romanttista? Kyllä meidän äiti nyt jotain meille ostaa. Ja varmaan jotkut muutki.

MIKA

Sä haluat tietysti sormuksen?

PAULA

Niin tietenki. Tottakai sormus pitää olla.

MIKA

Mulle sopisi, että mentäis kihloihin sillain, ettei tarvis ostaa mitään sormuksia. Mitä mä sellasella teen? Enhän mä edes käytä mitään helyjä. Turha meidän on panna mitään hirveitä summia johonki sormuksiin, kun on rahat muutenkin tiukalla. Ei mulla ole varaa sellaseen.

PAULA

No meidän äiti kuitenkin antaa meille ne sormusrahat, jos me mentäis nyt kihloihin. Sä tiedät, miten paljo se merkittis mulle. Jooko?

MIKA

Ei mulla ole mitään sitä vastaan, että me mennään kihloihin, mutta musta on hölmöä laittaa kauheesti rahaa johonkin sormuksiin, kun mä

en edes käytä koruja. Kyllähän sä sen tiedät.

PAULA

No niin tiedänkin, mutta kun musta se olis vaan niin ihanaa. *Kaivaa tupakkansa esiin.* Tässä ei saa polttaa.

MIKA

Onneksi.

PAULA

Mä käyn ulkona polttaan yhden tupakan. Mieti sä sillä aikaa tätä asiaa. *Lähtee.*

MIKA koettaa vilkuttaa Paulan perään.

Hei! Paula, oota!... No nyt se ehti mennä. Miksi se meni just nyt kun mua alkoi paskattaa. En mä voi miettiä mitään syvällisyyksiä, kun peräsuoli on täynnä paskaa. Mun täytyy päästä tyhjentään lasti... Tulis jo, en mä voi näitä kampeita tänne pöytään yksinkään jättää. Kai mä nyt ymmärrän, että se merkitsisi Paulalle tosi paljon. Ehkä se sais sitä epävarmuuttaan pois, jos mä suostuisin. Eihän mulla ole mitään sitä vastaan, mutta kun mä en käytä sormuksia enkä muita helyjä. Vuosi sitten se osti mulle synttärilahjaksi kaulakorun, jota mä käytin velvollisuudesta kuukauden. Sitten se unohtu johonki laatikkoon, kunnes Paula löysi sen pari päivää sitten ja laitto sen omaan kaulaansa. Miksi aina ihmiset ostaa toisilleen sellaisia lahjoja, joista ne itse tykkää?

Eikö pitäisi ostaa ennemminkin sellaisia lahjoja, joista se lahjan saaja pitää? Luulis, että lahjan saajakin arvostaisi enemmän sellaista lahjaa, jota se todella tarvitsisi. Tää on aivan totta. Ykski mun kaveri tilas tyttöystävälleen Korkeajännityksen joululahjaksi.

PAULA *pa/aa*

No, ootsä miettiny asiaa?

MIKA

Oota. Mun on pakko mennä paskalle.

Poistuu.

PAULA

Oishan mun pitäny arvata. Aina kun me tullaan syömään seisovasta pöydästä, sen täytyy mennä tyhjentämään ainakin kaksi kertaa, että se saa tungettua itsensä mahdollisimman täyteen. Ei siinä mitään, hyvähan se on, että se syö minunkin puolesta. Mun ei yksin kannattais tulla tällaisiin syöttölöihin, mutta kun Mika on mukana, ei ravintolalle jää varmasti penniäkään voittoa. Mä olen vielä niin epävarma Mikasta. Se on niin älykäs ja komea, että mä en ymmärrä, miten se jaksaa olla tällaisen hullun kanssa. Mä oon siis oikeasti hullu. Mä poden syvää masennusta ja olin kesällä mielisairaalassa. Ai hitto, nyt mä menin sanomaan sen taas. Mika ei tykkää, kun mä kailotan kaikki meidän asiat aina suureen ääneen kaikille. Toivottavasti se ei kuullu. Mutta mitä sitten, musta siinä ei ole mitään hävettävää? Parempi, että mä

sairastan sen nyt, kun mä olen nuori, kun joskus kuuskymppisenä, kun mä olen jo aivan lukossa. Sitäpaitsi mulla on ihana mies, joka pitää musta huolta.

MIKA palaa tuoden samalla lisää ruokaa ja istuu pöytään.

Ei kai meillä mikään kiire oo? Mulla mahtuis vielä ainakin pari pizzanpalaa ja lastillinen lasagnea. Tuli aivan hirvee torttu, ainaki kaks kiloo.

PAULA

Ootsä miettiny asiaa?

MIKA

Joo. Mulle se sopii, mutta kun mä en tiedä siitä sormushommasta. Ei meillä ole varaa laittaa hirveitä summia kihlasormuksiin.

PAULA

Mutta jos meidän äiti maksaa sen?

MIKA

Niin. Mutta kun meillä olis kaikkea muutakin, mitä me tarvittais. Paljoko ne yleensä maksaa?

PAULA

En mä edes halua mitään sellaisia tyypillisiä kihlasormuksia. Mä haluan

jotkut, missä on tyyliä, niin kuin tässä kaulakorussa.

MIKA

No paljonko? Viiskymppiä? Satasen kappale?

PAULA

Ei nyt niin paljon. Mulla on ollu mielessä sellaiset yhdet sormukset, mitkä maksais kaksikymppiä kappale.

MIKA

Neljäkymppiä yhteensä? Ja teidän äiti maksais ne? Mikset sä heti sanonut? Lähetääkö?

PAULA

Oi kulta, lähdetään. Mä rakastan sua.

MIKA

Niin mäkin.

Suutelevat ja lähtevät.

KOHTAUS 2: KOTONA

Koti, samana päivänä. Paula ja Mika tulevat sisälle.

PAULA

Mä soitan heti meidän äidille. *Soittaa*. Hei, no se on Paula tässä moi. Arvaa mitä? Me mentiin kihloihin!... Niin, niin! Me käytiin syömässä ja sitten mä ehdotin, että mentäis kihloihin ja sitte Mika suostu ja sitte me käytiin ostamassa sormukset...

MIKA

Sano, että me lähetetään se lasku niistä sormuksista sille...

PAULA *tönäisee Mikan pois*.

Ei... Ei ne ollut kalliit. Kuuskymppiä... Sellaset kun mulla on se kaulakoru... Arvaa oonko mä onnellinen?... Kiitos... Mutta lopetetaanko nyt, kun tänne on tulossa illalla meidän kavereita ja meidän pitäis vähän järjestellä paikkoja? Okei. Moi. *Lopettaa puhelun, syöksyy Mikan kaulaan*. Arvaa, oonkos mä vaikka kuin onnellinen?

MIKA

Sä et sanonut niistä sormusrahoista?

PAULA

Kyllä sen ehtii. *Puhelin soi*. Se on varmaan sulle.

MIKA *vastaa*

Mika... Hei äiti... Kiitos... Eipä tässä mittään... *Paula tyrkkää Mikaa*

vihaisena. Joo. Me käytiin tossa syömässä semmosessa paikassa, jossa saa syyvä niin palijo ku haluaa... Siellä oli kaikkee, pitsaa ja lasaknee ja sallaattia vaikka kuin monellaista ja keittooki... Nii, niin sitte Paula kysy multa, että mentäskö kihiloihin ja mää sitte sannoin, että voijaankai me mennäkki ja sitte me käytii ostamasa sormukset ja ny me ollaan sitte niinku kihiloisa... Joo joo. Kiitos. Sano terveisiä sinnekki. Hei.
Lopettaa puhelun.

PAULA

No mitä se sano?

MIKA

Ei kai se mitään. Onnitteli ja niin pois päin.

PAULA

Nukuttaisko vähän aikaa? Illalla vois sitte olla virkeenä, kun tulee vieraita.

MIKA

Kyllähän tuo ramasoo. Eikö ne kahdeksan jälkeen aikoneet tulla?

PAULA

Niin. *Menee sänkyyn.* Tuu tänne mun viereen. Mä rakastan sua.

MIKA

Niin mäkin. Ja sitten mä rakastan suakin... Voisitsä ottaa vaikka suihin?

PAULA

Älä viitti.

MIKA

No sillai niinku synttärilahjana? Me ei olla harrastettu seksiä pitkään aikaan... Sillonku me tavattiin, niin sä otit multa ekana iltana suihin, muistatko?

PAULA

No mä olin kännissä. Ja arvaa hävettikö aamulla? Mä olin varma ettet sä halua nähdä mua enää koskaan.

MIKA

Miten niin? Sellasen illan jälkeen? No varmasti halusin.

PAULA

Ja tässä sitä sitte ollaan.

MIKA

Tässä ollaan. Mun synttäreissä. Etkä sä viitti ottaa multa edes suihin.

KOHTAUS 3: SYNTYMÄPÄIVÄT

Koti, muutamaa tuntia myöhemmin. Puhelin soi, Paula herää.

PAULA

Hei, mitä kello on? Voi kauheeta, sehän on jo puol yhdeksän. Onkohan joku käyny yrittämässä meille?

MIKA *herää*

Vastaatsä? Nousee hakemaan viinipulloa.

PAULA *vastaa puhelimeen.*

Paula... Ai moi!... Ai te ette pääsekään tulemaan?... Ai jaa... No ei kai sille sitte mitään voi. Arvaas mitä? Me mentiin tänään kihloihin... Joo joo!... Kiitos. No, okei, nähdään. *Laskee luurin.*

MIKA *kaataa viinipullosta kahteen lasiin*

No mitä?

PAULA

Arttu ja Maiju ei pääse tulemaan. Ne menee viikonlopuksi Maijun vanhempien luo.

MIKA

Mä arvasin sen. Taas yhdet syntymäpäivät yksin.

PAULA

Tuleehan Paavo ja Piia.

MIKA

Ei nekään kuitenkaan tuu. Ja sitäpaitsi nehän on sun kavereita.

PAULA

Minkä mä sille voin, jos sä et ole tutustunut kehenkään? Me ollaan asuttu täällä jo melkein puol vuotta.

MIKA juo viiniä.

Niin, niin. Mulla ei oo kavereita. Minkä mä sille voin, että mä olen tällanen epäsosiaalinen mörtti... Kaikki mun synttärit on aina menny pilalle. Mä oon joko joutunu olemaan yksin tai sitte mä oon joutunu tappeleen isän tai muiden kanssa. Luulis, että kun ihmisellä on synttärit niin edes silloin menis asiat niinku se itse haluaa.

PAULA

Anteeks. Oonko mä taas pilannu sun synttärit vai?

MIKA

No et oo, mutta se on niin kuvaavaa, kun mä sain aamulla ruikuttaa sulta toista tuntia, että me mentäis syömään. Etkö ees ottanut suihin.

PAULA

Mutta kyllähän me mentiinkin. Ja kyllähän sitä aina ehtii suihin ottaa.

MIKA

Niin niin, sä lupaat aina vaan... Etkä sä varmaan katunu että mentiin syömään, vaikka sä et olis aamulla jaksanu millään lähtee.

PAULA

En oookkaan. Oisko pitäny?

MIKA

Ei tietenkään. Ei nyt aleta tappeleen, kun meillä ei oo kuitenkaan mitään aihetta. Tuu tänne, niin halitaan yhdessä. Mää rakastan sua.

PAULA

Jos mä otan sulta suihin huomenna.

MIKA

Lupaat vaan.

KOHTAUS 4: MIKA JUO

Koti, joitakin viikkoja myöhemmin. Mika kirjoittaa koneella. Paula tulee ulkoa.

PAULA

Moi.

MIKA

Moi.

PAULA

Mitä sä teet?

MIKA

Kirjotan. Mä saan tän kohta valmiiksi. Arvaa kuin pitkä siitä tulee?

PAULA

No?

MIKA

Sataviiskyt sivua.

PAULA

Ai jaa... Mä meen nukkumaan, mä oon aivan poikki.

MIKA

Älä nuku koko iltaa tai sä et pysty taaskaan nukkumaan yöllä.

Paula rojahtaa sänkyyn nukkumaan. Mika jatkaa kirjoittamista hetken,

kunnes lopettaa, nousee ja ottaa kaapista viinipullon. Hän avaa pullon ja juo suoraan sen suusta. Sitten hän kaataa viiniä lasiin ja menee Paulan viereen sänkyyn. Hän laittaa television päälle ja alkaa juoda sitä katsellen. Hän käy hakemassa paperinivaskan ja katselee sitä ylpeänä. Mitä enemmän hän juo, sitä kovemmalle television ääni nousee. Kun hän on sammumaisillaan, Paula herää.

PAULA

Mitä? Ryyppäätsä?

MIKA

Mä sain valmiiksi sen mun jutun. Tottakai mä ryyppään!

PAULA

Laita hiljemmälle tota toosaa.

MIKA näyttää paperinippu

Kato! Aikamoinen läjä paperia. Haluutsä lukea sen?

PAULA

Tottakai, mutten nyt. Laita nyt pienemmälle sitä telkkaria.

MIKA

Miksi toi telkkari on noin kovalla? Laita pienemmälle sitä. *Nukahtaa.*

PAULA *laittaa TV:tä pienemmälle eikä huomaa, että Mika nukkuu*

Sä et tajua, miten mä kärsin siitä, että sä juot. Kyllähän mä ymmärrän, että sä juhlit, kun sä sait juttus valmiiksi. Mutta kun sä oot sitä juttuas juhlinu jo niin monta kertaa. Sä juhlit, kun sait alotettua sen, sä juhlit kun sä pystyit jatkaan sitä ja sä juhlit aina kun sä olit kirjottanu jonkun tietyn sivumäärän.

MIKA *herää ja laittaa TV:tä kovemmalle.*

Miksi tää on näin hiljasella? *Nukahtaa.*

PAULA

Sä et tarvi kovin paljon syytä, että sä juot. Ja silloin kun sä oot juonu, niin mä en pysty nukkumaan. Ensinnäkin telkkari pauhaa aina kauheen kovalla, ja sitten, kun sä oot sammunu, niin sä kuorsaat.

MIKA *herää*

Katotsä vielä tuota ohjelmaa? *Nukahtaa ja alkaa kuorsata.*

PAULA *laittaa TV:n kiinni*

Et sä selvin päin kuorsaa ollenkaan. *Sammuttaa valot ja menee peiton alle.*

KOHTAUS 5: PALJASTUKSIA

Koti, joitakin päiviä myöhemmin. Mika lukee. Paula tulee kotiin maalaus kädessään.

PAULA

Kato, mitä mä oon tehny. Mitä sä tykkäät tästä?

MIKA

Sehän on hyvä. Kivat värit.

PAULA

Niin mäkin tykkään näistä väreistä. Mä ajattelin, että sen vois laittaa tuohon sängyn yläpuolelle, niinku unitauluksi. Mitäs siihen sanot?

MIKA

Joo. Siihenhän se sopii.

PAULA

Autatsä mua?

MIKA

Ai nyt hetikö?

PAULA

Niin. Mä laitan sen tuohon niin sanot, millon se on suorassa. *Asettelee taulua paikalleen, Mika katsoo vieressä.*

MIKA

Vähän ylemmäs... Noin. Ota vasenta reunaa milli alemmas... Vielä
milli... Nyt meni liikaa. Noin.

PAULA

Onko se suorassa?

MIKA *palaa lukemaan kirjaansa*

On on.

PAULA

Varmasti?

MIKA

Mähän sanoin jo.

PAULA *katsoo taulua etäältä*

Sehän on vino.

MIKA

Eikö oo.

PAULA

Mitä sieltä tulee telkkarista?

MIKA

Kato ite.

PAULA avaa television

Voi ei, tää on aivan kauhee ohjelma. Kato nyt miten nuo tyttelit kävelee... Tuo mies on aivan hirvee... Miksi ne päästää tuommosia telkkariin? Sama kun mä menisin tonne tepastelemaan jossain bikineissä.

MIKA

Hei, mun pitäs lukea.

PAULA

No lue sitten.

MIKA

En mä pysty, kun sä selostat koko ajan mitä telkkarissa tapahtuu.

PAULA sulkee TV:n

Mä en saa kattoo telkkariakaan. Mä en saa tehdä mitään.

MIKA laskee kirjan ja menee Paulan luo

Saathan sä, mutta kun mun on vaikee keskittyä, kun sä selostat koko ajan.

PAULA

Mä haluan kissan.

MIKA

Eikö me olla puhuttu tästä? Mä en voi sille mitään, että mä oon allerginen. *Menee Paulan kainaloon.* Sitäpaitsi onhan sulla mut.

PAULA

Ei se oo sama asia.

MIKA

No mitä sä sitte sen kissan kanssa tekisit?

PAULA

No hellisin ja pussailisin...

MIKA *yrittää helliä ja pussailla Paulaa*

Ai ja mä en siihen hommaan käy?

PAULA

Mä oon vielä niin epävarma sun suhteen. Mä luulen joskus, että sulla on joku toinen nainen.

MIKA

Älä nyt oo pölä. En mä tarvi muita naisia.

PAULA

No tarvit sä kuitenkin Hannaa.

MIKA

En mä sitä tarvinnu, hyvänen aika. Se oli semmonen, mitä sattuu, kun ollaan kännissä. Ollaanhan tätä vatvottu. Musta se vaan oli huvittavaa, etten mä muista koko tapauksesta oikeestaan mitään. Se ei ollu tosiaankaan kaiken tän motkotuksen arvosta.

PAULA

Hanna oli niin kaunis.

MIKA

Sä oot vielä kauniimpi. Mikset sä usko? En mä tarvi mitään muita naisia. Sä riität mulle.

PAULA

Oonko mä susta tyhmä?

MIKA

No etkä oo. Miksi sä sellasta kysyt?

PAULA

Musta tuntuu, etten mä oo ansainnu sua.

MIKA

Miten niin?

PAULA

En oo. Sitäpaitsi mä oon valehdellu sulle. *Alkaa itkeä.*

MIKA

Mitä nyt?

PAULA

Muistathan sä, että vaikka mitä tapahtuu, niin mä aina rakastan sua.

MIKA

Mitä sä nyt höpsit?

PAULA

Se Tonin juttu. Mä oon valehdellu sulle... Mä nain sen kanssa... Ootsä vihanen mulle?

MIKA

Miten mä voisin olla vihanen sulle, kun sä et kerran tarkottanu mitään etkä ollut siitä kiinnostunu. Halusit sä kostaa mulle sen Hannan jutun?

PAULA

En mä tiedä. Ehkä siinä oli sitäki. *Piristyy*. Se oli aivan kauhee, sillä oli niin pieni. Sitte se sai melkein heti kun se tuli mun sisään... Mä en saanu edes koskea siihen, muuten se ois tullu varmaan heti. *Itkee taas*. Vihaatsä mua?

MIKA

Miten mä nyt sua voisin vihata? En mä sua vihaa. Mä rakastan sua.

PAULA

Sulla olis kumminki syytä. Sä tarvisit paremman naisen.

MIKA

Älä nyt viitti jauhaa tuota samaa. Mä haluan olla sun kanssa. Ja mä haluan, että sä parannut.

PAULA

Luuletko, etten mä halua sitä?

MIKA

Haluat tietenkin, eikä kukaan voi ymmärtää sitä, miten paljon sä oot joutunu kärsimään... Luuletko, että jos mä en rakastais sua, niin mä olisin kesällä käyny kattomassa sua sairaalassa joka päivä?

PAULA

Sä olisit voinu tehdä sen myös säälistä. Kun sut ittes on kerran jätetty sillain. Mä oon ihan oikeesti pelänny, että sä jätät mut kun mä paranen tai tuun parempaan kuntoon.

MIKA

Älä nyt viitti.

PAULA

Niin mä oon ajatellu. Että sä ootat niin kauan, että mä pystyn kestään sen.

MIKA

En mä sua jätä. Mä haluan vaan että sä parannut, niin että me voidaan olla yhdessä.

PAULA

Mä en kestäis sitä. *Itkee.* Mä oon taas ihan poikki. Mä oon niin väsyny.

MIKA

Nuku vaan. Mä oon tässä sun vierellä.

KOHTAUS 6: HULLUT KYLÄSSÄ

Koti, joitakin päiviä myöhemmin. Mika leipoo pizzaa. Paula rymähtää

humalassa kotiin kahden tuttavansa, Reiskan ja Pirkon, kanssa.

PAULA

Tervee. Mitä sä teet?

MIKA

Laitan pizzaa. Mä oon oottanut sua jo ainaki tunnin. Missä sä oot ollu?

PAULA

Mä törmäsin kaupungilla Reiskaan. Se oli samalla osastolla mun kanssa. Tässä on sen vaimo Pirkko.

PIRKKO

Avovaimo vaan. Ei kai me häiritä?

MIKA

No ei kai.

PAULA

Onko sulla sitä kotiviiniä?

Ottaa kotiviiniä ja kaataa sitä kolmeen kuppiin ja tarjoaa vierailleen.

PIRKKO

No jos me vähän maistetaan. Onko se nyt varma, ettei me häiritä?

PAULA

Ette te häiritte. Mika on tehnyt pitsaakin. Kai te haluatte maistaa? Se tekee tosi hyvää kasvispitsaa.

REISKA

No ei kai me... Me vaan häiritään teidän iltaa.

PAULA

Ei kun ottakaa vaan.

REISKA

No jos me vaan maistetaan.

PIRKKO

Maistetaan vaan nää ja sitte me varmaan lähdetään.

MIKA

No maistakaa vaan. Kyllähän tätä riittää.

REISKA

Kyllähän me maksetaan tästä viinistä. Tää on muuten aika hyvää.

PIRKKO

Maksetaan, ilman muuta...

MIKA

No ei siitä tosiaankaan tarvi maksaa mitään... Niin te olitte siellä sairaalassa samalla osastolla?

REISKA

Joo. Itse asiassa mä oon siellä vieläkin. Mä oon vaan lomalla. Tää viini on tosi hyvää.

PIRKKO

Mä haluan kanssa sinne samalle osastolle. Mä en halua olla yksin kotona... Mun isä... *alkaa tihrustaa itkua.*

MIKA *Paulalle*

Helvetin hyvä idea kutsua hulluja kavereita tänne kylään. Mä oon sanonu, ettei sun kannata tutustua hullujenhuoneella keneenkään eikä varsinkaan kutsua niitä kotiin.

REISKA

Nii, tosi hyvää tää viini.

PIRKKO

Tosi hyvää. Ei tietäis että on itsetehtyä.

PAULA

No ottakaa vielä lisää.

REISKA

Ei kai me. Eiköhän me lähetä.

PIRKKO

Joo, ei me enää.

PAULA

No ottakaa nyt. Sitä on kahenkymmenen litran sanko tuolla.

PIRKKO

No, jos me vielä lasilliset.

Mika alkaa juoda muiden mukana kovaa vauhtia.

MIKA *itsekseen*

Tää ei pääty hyvin.

PIRKKO

Mun isä... Mä otan tätä viiniä tästä.

PAULA

Ota vaan.

REISKA

Laita mullekin.

PIRKKO

Enkä laita. Sä oot juoppo. Alkoholisti.

REISKA

No mä otan ite.

PAULA

Kyllä sitä piisaa. Ottakaa lisää pitsaa.

REISKA

Tää on tosi hyvää. Siis tosi hyvää pitsaa teet.

PAULA

Mennään käymään tupakalla.

REISKA

Mennään vaan. Tossa parvekkeellako voi polttaa?

PAULA

Niin.

Mika jää yksin kun muut lähtevät tupakalle. Hän hakee marisätkän ja

lähtee muiden perässä.

REISKA

Ai mä luulin, ettet sä polta.

PAULA

Onko sulla vielä noita jäljellä?

Mika ottaa nautinnolliset sauhut ja tarjoaa niitä eteenpäin. Reiska ottaa sätkän hieman epäröityään.

PIRKKO

Sä oot vittu narkomaani.

REISKA

Älä nyt viitti. Itekki oot joskus polteltu. *Ojenta jointtia Paulalle.*

PAULA

Kiitos mä en polta.

PIRKKO

Mä en tykkää siitä että sä poltat.

REISKA

Älä nyt viitti jäkättää. Ihan hyvää kamaa.

MIKA

Kotikasvatettua.

PIRKKO

Mä haluan lisää viiniä.

REISKA

Sähän teet kaiken ite. Oot aika näppärä käsistäs, hä?

PAULA

Mennään sisään.

MIKA *itseksseen*

Tää ei pääty hyvin.

PIRKKO

Missä sitä viiniä on?

MIKA

Sitä voi ottaa suoraan tuosta sangosta.

REISKA

Älä nyt kaikkia viinejä juo. Muista että me ollaan vieraissa.

PIRKKO

Älä vitun narkomaani ala mulle aukoon päätä. Missä mun lasi on?

MIKA

Sä taisit unohtaa sen parvekkeelle.

PIRKKO

No mä otan uuden.

REISKA

Sullon lasi parvekkeella. Älä nyt toista lasia ota.

PIRKKO

Minähän otan jos mä haluan. Sä oot niinku mun isä, aina jankkaamassa ja kännissä ja pilvessä.

REISKA

Älä vittu viitti ruveta alkaa tota samaa paskaa.

PIRKKO

Mähän vittu alan mitä mä haluan.

REISKA

Äläkä läikytä sitä viintä!

Pirkko horjahtaa lasin kanssa. Reiska yrittää saada hänestä otetta.

Mika ja Paula koettavat olle välittämättä pariskunnan riitelystä. Mika juo kovaan tahtiin sammuakseen, Paula menee vessaan.

PIRKKO

Vittu älä lyö mua!

REISKA

En mä sua lyöny. *Ottaa lisää viiniä*

PIRKKO

Löitpä, saatanan mulkku. Sä oot samanlainen ku mun isä. Samanlainen väkivaltanen narkkari... Juoppo. Sä oot narkomaani.

REISKA

Älä viitti tai mä oikeesti lyön sua.

PIRKKO

Uskallappa vaan. Mä vittu soitan poliisit. Missä mun lasi on?

REISKA

Sä kaadoit sen. Sä voisit vähän kattoo miten käyttäydyt. Ollaan vieraissa.

PIRKKO

Mä otan uuden mukin. Mä otan lisää viiniä, jos se sopii. Pysy kaukana musta vitun narkomaani.

KOHTAUS 7: RIITA

Myöhemmin samana aamuyönä Mika kuorsaa sammuneena. Reiska ja Pirkko jatkavat riitelyään toisessa huoneessa ("Pälä pälä!"). Paula tulee herättämään Mikan.

PAULA

Mä en saa unta. Tuu sänkyyn.

MIKA

Mitä kello on?

PAULA

Se on seittämän aamulla. Nuo on riidelleet koko yön.

MIKA

Mitä mää vittu sanoin.

PAULA

No ootko sä tyytyväinen että olit oikeessa?

MIKA

No en tosiaankaan.

PAULA

Ne on juonu kaikki viinitki.

MIKA

Sitähän oli kakstoista litraa.

PAULA

Mutta nyt ei oo yhtään. Ne on kaapinu pöntön ihan puhtaaksi. Ja keittiö on ihan hirveessä kunnossa.

MIKA

Miksi meidän katossa on läikkiä? Hei, sä saat nyt kyllä heittää ne ulos täältä.

PAULA

Miten mä sen voisin tehdä?

MIKA

Sä ne tänne kutsuitki, niin että sun pitää saada ne uloskin.

PAULA

Kai mä saan kavereitani kutsua kylään. Sullaki oli se Jarkko käymässä

ettekä te muuta tehneet kun ryyppäsitte kolme päivää.

MIKA

No ehkä Jarkko on vähän eri asia. Se ei ainakaan saa aikaan tällaista siivoa tai meteliä.

PAULA

Niin ei, kun se sammu heti.

MIKA

No se on semmonen.

PAULA

Niin. Se on samanlainen juoppo ku säkin. Sulla ei oo muita kuin kännikavereita, tajuutsä?

MIKA

No ei kai me nyt aloteta?

PAULA

Mitä? Kai mä saan omassa kodissa...

MIKA

Anna mun vaan nukkua.

PAULA

Miksi sun pitäs vaan saada nukkua kun kukaan muu ei pysty? Mä en vittu jaksa tätä. Mä en jaksa!

Paula menee vessaan ja laittaa oven lukkoon. Mika ottaa haarukan ja tiirikoi sen toisella päällä oven auki. Paulalla on lääkepurkki kädessään ja hän yrittää kahmia lääkkeitä suuhunsa. Mika ottaa purkin, mutta Paula ehtii syödä kourallisen lääkkeitä.

MIKA

Paula! Vittu. Et syö niitä lääkkeitä.

PAULA

Mä en vittu tahdo elää. Mä haluan kuolla!

Reiska ja Pirkko ovat lopettaneet oman riitelynsä ja katsovat Paulaa ja Mikaa, jotka tappelevat lääkepurkista.

REISKA

Me... Tota. Me taidetaan tästä lähteä.

PIRKKO *vaisuna ja silmä mustana*

Joo. Tota, sori vaan ja kiitos kaikesta...

Pariskunta häipyä. Hetken kuluttua Paula riistäytyy Mikan otteesta ja

juoksee ulos.

PAULA

Mä hyppään sillalta.

MIKA

Paula, älä lähe minnekään! Tuu takasin! Paula! No voi helvetti, nyt se otti meidän ainoon pyörän. Tuu takasi!

*SINÄ PUTOSIT SILLALTA JUURI SINÄ ILTANA
JOLLOIN RAKKAUTEMME TUNNUSTIMME*

*LINNUNLAULUUN KULJIMME TOISIAMME KATSOIMME
SILLALLA ENSI KERRAN SUUTELIMME*

ÄLÄ PELKÄÄ, RAKAS ...

EN ANNA HEIDÄN TEHDÄ SULLE PAHAA, KOHTA

KAIKKI ON TAAS HYVIN NIINKUIN

AINA ENNENKIN

- Ne Luumäet: Sinä putosit sillalta

KOHTAUS 8: SILTA

Mika juoksee Paulan perään.

MIKA

En mä saa sitä kiinni juoksemalla. Se aikoo mennä sinne sillalle ja hypätä sieltä. Paula! Vittu kun mä kävin katsoon Paulaa joka helvetin ikinen päivä kun se oli hullujenhuoneella niin mä ajattelin, että joskus tämä kaikki palautuu mulle jonain hyvänä. Että hyvät teot palautuu jossain vaiheessa. Sen sijaan mä en oo saanu mitään muuta kuin paskaa niskaan. Silloin harvoin kun Paula on hyvällä päällä, se bilettää kavereidensa kanssa ulkona ja nussii kaikkia muita paitsi mua. Kun se on tavallisessa tilassaan, sitä ei saa sängystä ylös. Se vaan makaa ja katsoo telkkaria... Kun mä olin saanut sen ekan kerran hoitoon, se vaan makas sairaalassa lääketokkuroissaan viikon. Kun mä kävin katsoon sitä, se ei meinannu tunnistaa mua. Kerrankin se makas osaston lattialla ja pyysi, että joku ajais pyörätuolilla sen yli.

PAULA *makaa*

Mä vaan halusin kuolla. Mä halusin, että Mika jättäis mut että mä voisin tappaa itseni. Mun isä ja äiti ei tajunneet yhtään miten vakavaa tää oli. Isä sano vaan, että "söisit lihaa", niin ku se olis ratkaissu kaiken. Äiti ei halunnu nähdä, että mä olin tosi sairas, vaikka mä asuin kesän kotona enkä päässy sängystä mihinkään. Mika hommas mulle sairaalapaikan, vaikka se oli ite toisella paikkakunnalla. Se vei mua lääkäristä toiseen. Ne anto aina uusia lääkkeitä, muttei niistä mitään apua ollu. Tehtiin kaikki kokeet. Ja sitte mä vielä tulin raskaaksi. Mä olin menossa pääkuvaukseen, kun tajuttiin, ettei sitä saa tehdä raskaana olevalle. Vaikka abortti oli jo sovittu... *Katsoo sillankaiteelta alas*. En mä haluakaan kuolla. En vielä.

MIKA *kaukaa*

Paula!

Paula ottaa pyöränsä ja lähtee pois. Mika juoksee sillalle.

MIKA

Paula! Onko se siellä? Tuolla on joku musta läntti. Onko se se? Ei näe kunnolla... Voi helvetti jos se on hypännyt. Missä sen pyörä on? Onko se tuolla. Ei sinne pääse katsomaankaan. Voi helvetin helvetti.

KOHTAUS 9: RAUHA

Paula nukkuu kotona. Mika tulee sisään uupuneena.

MIKA

Paula. Siinähan sä oot. Mä luulin oikeesti, että sä olit hypännyt.

PAULA

Tuu nukkumaan.

MIKA

Meidän pitää mennä sairaalaan. Sä söit niitä lääkkeitä.

PAULA

Nukutaan ensin.

MIKA

Ei helvetti saa säikyttää tolla tavalla. Mitä jos sä olisit hypänny? Mitä mä oisin sanonu sun äidille?

PAULA

Nuku säkin vähän. Mennään sitten juomaan hiiltä terveystakeskukseen.

MIKA

No nukutaan hetki. Mutta sitte mä soitan sulle taksin ja mennään yhdessä juomaan hiiltä. Jooko.

PAULA

Joo joo.

(VÄLIAIKA)

KOHTAUS 10: PSYKIATRILLA

Mika ja Paula ovat psykiatrin vastaanotolla.

MIKA

Mä nyt tulin taas tänne.

PSYKIATRI

Ja tämä sopii sinulle Paula?

PAULA

Joo.

MIKA

Kun Paulan ongelmiin kuuluu se, että kun sillä menee hyvin, se ei halua tulla tänne ja kun sillä menee huonosti, niin se ei halua tulla tänne.

PAULA

No miksi mä haluaisin tulla tänne jos mulla menee hyvin?

MIKA

No mutku sulla enimmäkseen ei mee hyvin. Ja kun sulla ei mee hyvin, niin sä just tarvit psykiatria. Kyllä se katto pitää korjata vaikkei koko ajan sataiskaan.

PAULA

Musta tästä ei vaan oo mitään hyötyä.

PSYKIATRI

No mistä sitten on hyötyä?

PAULA

No en mä tiedä. Lääkkeistä on hyötyä.

MIKA

Sä oot jo ihan riippuvainen lääkkeistä... Mutku sä kerrot mullekin sellasia asioita, joilla on oikeesti merkitystä, niin sun pitäis kertoa ne kanssa sun psykiatrille. Varsinki sille. En mä voi olla mikään sun psykiatri.

PSYKIATRI

Siltäkö susta tuntuu Mika?

MIKA

Just. Mun pitäis varmaan lukea itteni psykiatriksi. Mikset sä voi kertoa niitä juttuja, mistä me ollaan puhuttu?

PAULA

Mä en halua puhua, enkä mä halua, että säkään puhut niistä. Musta tästä ei oo mitään hyötyä. Mä en jaksa raahautua tänne joka viikko kuuntelemaan kun te puhutte musta.

MIKA

Puhusit sitte itte itestäs. Tänäänkään et halunnu lähtä vaan mun piti pakottaa sut lähtemään. *Nousee*. Tää on aika turhauttavaa... Paula kerto mulle vuosi sen jälkeen, kun se tapahtui, että se oli raiskattu. Ja just samoihin aikoihin se sairastu masennukseen. Musta on helvetin

tyhmää, ettei se voi kertoa sitä tuolle psykiatrilleen. Ja se on kieltänyt muakin kertomasta. Ja mä oon niin tyhmä, etten kerro sitä sille.

PAULA *nousee*

Mä en halua sanoa sitä tuolle. Mitä se sille kuuluu?

MIKA

No kyllä se kuuluu. Se on sun psykiatri. Se vois olla aika olennainen tieto sun masennuksen kannalta. Sä voisit vaikka parantua.

PAULA

Sitä paitsi se oli sun syytä! Mä olin liftaamassa sun luokse, kun se sika raiskas mut.

PSYKIATRI

... Ja onhan se tietenkin hyvä, että ylipäätään tulit käymään. Mutta ei tässä kyllä oikein päästä eteenpäinkään. Mutta uusitaan nyt nämä reseptit ja katsotaan sitten miten jatkossa toimitaan. Mitenkä, varataanko taas ensi viikolle aika?

MIKA/PAULA

Joo/Ei.

PAULA

Anna se resepti. Tänne mä en tuu enää ikinä.

KOHTAUS 11: SIPSEJÄ

MIKA ja PAULA ovat kotona. Mika lukee, Paula katsoo ulos.

PAULA

Mä haluan sipsejä.

MIKA

No senkun meet hakeen. Kulmakioski on vielä auki.

PAULA

No kyllä sä tiedät, etten mä voi lähtee minnekään.

MIKA

Tiedän. Ja tiedän, etten mäkään voi lähtee minnekään.

PAULA

Mä en pysty oleen yksin.

MIKA

Ja niinpä meillä on meidän jääkaappi tyhjä ja kelalaput viemättä postiin, että saatais jostain rahaa. Miten kauan me voidaan elää näin? Ei

pystytä meneen minnekään, ei edes ruokakauppaan.

PAULA

Mä en pysty oleen yksin. Mä pelkään että mä sekoan tai tipun alas ikkunasta.

MIKA

Sun pitäs mennä taas sairaalaan. Mä en pysty hoitaan sua yksin. Enkä näin etten mä voi jättää sua hetkeksikään yksin.

PAULA

No katotaan. Mutta mä haluun sipsejä.

MIKA

No soita vaikka Piia kylään ja käske sen tuoda sipsejä. Mä voisin käydä sillä aikaa postilaatikolla.

PAULA

En mä kehtaa. Tännäkösenä. Mun pitäs meikata. Sitäpaitsi kulmakiska menee kiinni vartin päästä. Menisit sä käymään siellä.

MIKA

Ai nyt sä sitte voisitki olla yksin? Oisit aikasemmin sanonu, niin oisin käyny ostaan kaupasta jotain oikeeta ruokaa.

PAULA

Kauppa on niin kaukana. Mutta kiskalle ei oo ku kakskytä metriä.
Sitäpaitsi mä voin nähdä sut ikkunasta kun sä meet sinne. Mulla ois
turvallinen olo.

MIKA

No entä postilaatikko?

PAULA

Se on lkulman takana. Mä en näkis sua. Mennään sinne huomenna.
Yhdessä. Mä skarppaan.

MIKA

Ää. Mullon tää kirja kesken.

PAULA

Sä voit ostaa itelles kaljaa samalla.

MIKA

En mä halua juoda. Mä haluan lukee tän kirjan. Sä tiedät miten käy jos
mä alan juoda.

PAULA

Mä voin antaa rahat. Osta sikspäkki itelles ja iso sipsipussi mulle.

MIKA

Ää...

PAULA

Mä voin ottaa sulta myöhemmin suihin.

MIKA

Millon?

PAULA

Huomenna.

MIKA

Ää, sä aina sanot noin. Ja sitte kun mä pyydän sua ottaan suihin, sä et halua ja sanot aina "huomenna". Eikä sitä huomista koskaan tuu. Mä oon helvetin kyllästyny siihen.

PAULA

Mä lupaan, että mä otan sulta suihin huomenna. Ja että me käydään viemässä ne kelalaput yhdessä postilaatikkoon.

MIKA

Mä voisin viedä ne nyt.

PAULA

Et sä voi jättää mua yksin. Postilaatikko on liian kaukana ja sitäpaitsi se on kulman takana.

MIKA

No perkele haetaan sitte niitä vitun sipsejä. Mutta jos sä et ota multa huomenna suihin, mä muistan sen ikuisesti. Sitäpaitsi sä oot mulle suihinoton jo ennestäänkin velkaa.

PAULA

Ai mistä?

MIKA

No siitä kun sä sait viedä sen hyllyn, mistä sä et tykänny, varastoon. Sä lupasit mulle suihinoton siitä, mutta eipä oo näkyny.

PAULA

No mä lupaan ottaa sulta huomenna suihin.

MIKA

Ja mä saan vetää lärvit tänään?

PAULA

Joo joo.

Mika lähtee. Paula menee ikkunaan katsomaan tämän perään ja

huiskuttaa tälle. Sitten hän hiipii lankapuhelimelle, joka on vessan oven vieressä.

PAULA

Repe moi. Mitä sä teet?... En mä mitään. Mika meni hakeen sipsejä kioskista... No nyt se jo tulee. Mä meen vessaan niin voidaan puhua rauhassa.

Mika tulee takaisin sikspäkin ja sipsipussin kanssa.

MIKA

Kelle sä soitat?

PAULA *vessasta, ottaa sipsipussin*

Ei kun äiti soitti.

MIKA

Et kai taas soita sille vitun Repelle?

Paula mumisee vessassa Repen kanssa puhelimessa. Mika alkaa juoda olutta.

MIKA

Siinä on taas yks Paula ”ystävä”. Mä alan vähitellen kyllästyä tähän juttuun. Se puhuu tuntikaupalla sen kanssa puhelimessa. Jauhaa

paskaa ja puhelinlaskut on kauheita. Ja kun se on parempana, se taas pettää mua sen kanssa, vaikka se myöntääkin sen vasta puolen vuoden päästä. Ja mä oon niin vitun tyhmä, etten tajua taaskaan mistään mitään. Ekaksi se petti mua yhden kanttorin kanssa, joka oli sille ”vaan kaveri”. Se sai siltä taudin mutta onnistu viilaan mua silmään sillä että oli muka saanut sen saunasta. Mä hölmö uskoin... Sitte se petti mua sen Tonin kanssa. Sekin oli ”vaan kaveri”. Nyt on vuorossa tää Repe. *Menee puhelimen luo ja painaa puhelun kiinni.* Lopeta jo se vitun juoruilu!

PAULA

Katkasiks sä tän puhelun? Tiijätsä Repe on vaan mun hyvä kaveri. Sitäpaitsi se seurustelee.

MIKA

Niin, sun kanssa puhelimessa joka päivä monta tuntia!

PAULA

Älä viitti olla lapsellinen. Sillä on tosi kaunis tyttöystävä. Mä soitan sille takasin. Juo sä nyt sitä kaljaas. *Soittaa.* No moi... Ei ku Mika katkas sen. Se on ihan tyhmä... Niin just! Mä sanoin sen sille.

Paulan puhelu muuttuu taas vessamuminaksi. Mika juo lisää olutta nojatuolissa istuen. Vihdoin Paula lopettaa puhelun ja tulee juopuneen Mikan luo tyhjä sipsipussi kädessään.

PAULA

Oonko mä susta tyhmä?

MIKA

Ai miten niin, miksi sä kysyt sitä taas?

PAULA

Ei ku oonko mä susta oikeesti tyhmä?

MIKA

Siis oikeesti?

PAULA

Niin.

MIKA

Haluutsä rehellisen vastauksen?

PAULA

No joo.

MIKA

Musta sä oot maailman viisain ja ovelin ja laskelmoivin ja... mitä kaikkee, manipuloivin, huora.

PAULA

Etkö sä tykkääki huorista?

MIKA

Joo. Sellasista, jotka antaa pillua. Mistä tuliki mieleen. Miten ois pikku pikapano?

PAULA

En mä jaksaa. Ja sä oot kännissä.

MIKA

Ihan vaan nopee. Me ei olla naitu niin pitkään, ettei mulla kauaa mee.
Hei. Mä hain sulle sipsejäki. Tuu tähän, otetaan tässä vaan näin.

Paula tulee vastahakoisesti Mikan päälle. Mika tulee nopeasti.

PAULA

Se oli kyllä lännen nopein. Ei sulla tuu koskaan tässä asennossa...

MIKA

Mitä mä sanoin. Miksei me koskaan paneskella niinku ennen? Alussa me naitiin joka päivä ja sä otit multa koko ajan suihin ja laitoit kaikkee kivaa päälle ja...

PAULA

Emmä tiedä. No, koita laittaa telkkari kiinni ennenku sammut. Mä meen vielä soittaaan Repelle.

KOHTAUS 12: ANOPPI TULEE KYLÄÄN

ANOPPI tulee kylään kahden ison kauppakassin kanssa.

ANOPPI

Täältä tullaan, terve terve. Mitä kuuluu? Onko teillä riittäny ruokaa? Mää toin nää kaks kassia.

PAULA

Äiti, musta on älytöntä, että sä raahaat noita kasseja puoli Suomee. Antasit rahaa.

ANOPPI

Nii niin. Ja mitä sää sillä tekisit? Kapakkaan laittasit. Saisit olla kiitollinen. Puretaanko nää nyt vai vienkö takasi?

PAULA

No puretaan... Hei äiti. Mä en syö lihaa.

ANOPPI

No se onki Mikalle. Isäs sanoo aina, että söisit lihaa. Siitä ne Paulan ongelmat johtuu.

PAULA

Mä oon kuullu tuon jo tuhat kertaa.

ANOPPI

Nii niin. Mitä touhotuksia. Sama kuin tuo renkaas. Kun mää olin nuori niin ei ollu tollasia. Syötiin lihaa eikä vouhotettu eikä otettu tatuointeja. Ja tyytyväisiä oltiin.

PAULA

Mä en jaksa tätä.

ANOPPI

Ja tässä on tämmöstä viiniäki pullo. Pitäs olla hienoo. Haluakko Mika maistaa?

PAULA

No ei kai nyt päivällä?

ANOPPI

Sulle en tarjookkaan. Tää on vaan Mikalle. Sää oot niin fiksu. Saisit olla Paula ylpiä.

MIKA *saa lasillisen eteensä*

Kiitos.

ANOPPI

No. Mitä se nyt olikaan mitä sää Mika opiskelitkaan?

MIKA

Filosofiaa ja sosiologiaa.

ANOPPI

Sehän on hienoa. En ees tiijä mitä ne tarkoittaa. Saisit olla Paula tyytyväinen kun sait näin fiksun miehen. Mutta ei, tuo vaan makaa päivät pitkät.

PAULA

Älä äiti viitti.

ANOPPI

No, miksi siitä valmistuu?

MIKA

Ai miten niin?

ANOPPI

No niinku mihin se pätevöittää? Mikä susta tulee isona?

MIKA

Ää. En mä tiedä. Kai sitä vois olla jossain virastossa töissä. En mä oikeestaan tiedä. Ei kai se pätevöitä mihinkään. Ihan turhaa touhua.

ANOPPI

No mitä te sitten oikeestaan teette siellä yliopistolla?

MIKA

No kaikkee... Musta tuntuu, että se on oikeestaan vaan sitä, että opitaan lukemaan...

PAULA

Mä opin lukemaan jo alle kymmenvuotiaana!

ANOPPI

Älä nyt. Mitä sääkin muka luet? Aku Ankkaa?

MIKA

... Että oppii lukemaan sitä akateemista tekstiä. Ne kaikki sivistyssanat. En mä tiedä.

ANOPPI

Sivistyssanoja ja kaikkee. Se on hienoo. Ja sulla on niin hyvät hampaatki. Saisit olla ylpiä Paula.

PAULA

Älä viitti.

ANOPPI

Viitti ja viitti. Millon oot viimeksi siivonnu? Sanoin ukolle, ettei se mejän likka oo varmasti taaskaan siivonnu.

PAULA

Mä en oo mikään siivooja niinku sä.

ANOPPI

Ukko ei suostunu lyömään vetoa kun oli itekki varma ettet oo siivonnu. Ei mejän likka. Se vaan makaa päivät kun Mika on ahkerana ja opiskelee.

PAULA

Tietäsit vaan.

ANOPPI

Mitä tietämistä siinä on? Et oo ansainnu noin hienoo miestä. Peruskoulusta hyvä että läpi pääsit. Ja ookko sää tehny ruokaakaan? Mää toin näitä pasteijoita. Ite tein. Millon oot ite leponu?

PAULA

Nää ois helppo lämmittää, jos ois mikro.

ANOPPI

Niin se ukkoki sano. Katteli tarjouksesta sellasta mikroaaltouunia.

PAULA

Sellanen ois hyvä, vai mitä Mika?

ANOPPI

Mutta minä sanoin, että mitä jos Paula saa sellasen, mitä sitte? Ei opi ikinä kokkaamaan. Ostaa vaan mikropitsoja kaupasta ja lämmittää niitä. Kyllä sitä naisen pitää oppia tekeen ruokaa.

PAULA

Mika tekee meillä ruokaa.

ANOPPI

Niin niin. Ja varmaan hyvää ruokaa teetki.

MIKA

Mä tykkään tehdä ruokaa.

ANOPPI

Mutta ei tää mejän likka. Mitä siitäki tulee?

PAULA

Pälä.

ANOPPI

Pälä pälä! Pälä pälä pälä pälä.

PAULA

Pälä pälä...

Paulan ja Anopin riitely muuttuu ”Pälä päläksi”. Vähitelleen ”Pälä pälä” muuttuu äänettömäksi ja hidastetuksi riitelyksi ja Mika nousee etualalle.

MIKA

Sillä hetkellä mä tajusin jotain olennaista. Tai siis tajusin, etten tajunnut mitään. En ymmärtänyt, miksi ihmiset olivat toistensa kanssa, saivat lapsia ja jatkoivat tätä naurettavaa touhua. En ymmärtänyt, miten maailma toimi, miten ihmiset saivat toimeentulonsa ja miten tavarat liikkuvat maailman ääriin. Ja mä tajusin, että sen takia mä joutuisin kuolemaan yksinäisenä. Me ja Paula erotaan vasta kolmen vuoden päästä, vaikka meidän ois pitänyt erota jo kaksi vuotta sitten. Mä kulutan elämäni parhaat vuodet alkoholisoituneena ja väärässä suhteessa. Eikä se hyvä, mitä mä Paulalle tein, palaa koskaan mulle hyvänä. Paula pettää mua aina kun se on parempana ja lopulta se jättää mut yhden tällaisen panon takia. Mua ei voisi siinä vaiheessa oikeastaan vähempää kiinnostaa. Jännä juttu on se, että kun me

erotaan, Paula parantuu. Se pääsee lääkekoukustaan ja saa lapsen...
Ja ainoa asia mikä mulle on varmaa on se, että mä joudun pettymään ihmisiin yhä uudestaan. Mä varon rakastumasta kehenkään, mutta kun niin käy, mä joudun aina pettymään, ja vajoan yhä syvemmälle masennukseen. Mä sairastun. Ja kun mä pyydän apua niiltä, joita mä luulen harvoiksi ystävikseni, ne eivät auta vaan jättää mut yksin. Yksi rehellisimmistä tutuistani sanoo ennen kuin se katoaa elämästäni: Mika, eihän me koskaan oltukaan ystäviä. Ja mä kuolen alkoholisoituneena, masentuneena ja yksinäisenä. Ja huomaamatta. Kukaan ei kaipaa mua ja mun ruumis löytyy vasta kun se alkaa haista.